

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Lenky Krupičkové a Davida Hipšra v právní věci žalobce: **N. V. B.**, zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 4. 2022, č. j. 112 A 8/2021-52,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 11. 2021, č. j. MV-161643-4/SO-2021, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále též „ministerstvo“) ze dne 13. 8. 2021, č. j. OAM-3464-18/PP-2021. Tímto rozhodnutím ministerstvo zamítlo podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), žalobcovu žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky (dále též „ČR“), neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Současně ministerstvo stanovilo žalobci lhůtu 35 dní od právní moci rozhodnutí k vycestování z území ČR.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále též „krajský soud“), který ji zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Soud zrekapituloval pobytovou historii žalobce, přičemž zdůraznil, že byl pravomocně odsouzen pro spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání 8 let a propadnutí finanční hotovosti. Týmž rozsudkem byla odsouzena i jeho současná žena a bratr, žalobce celou skupinu řídil. Rozhodnutím Okresního soudu v Mostě ze dne 31. 5. 2019 byl žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody a byla mu stanovena zkušební doba pět let. Podle krajského soudu správní orgány srozumitelně uvedly, v čem spatřují existenci trvajícího, aktuálního a důvodného nebezpečí, které žalobce představuje pro veřejný pořádek. Přiléhavě odkázaly na závažnost a dobu trvání trestné činnosti páchané žalobcem, časový odstup od jejího spáchání a zohlednily délku a trvání zkušební doby, která mu byla stanovena při podmíněném propuštění. Vypořádaly se i s otázkou zásahu do jeho soukromého a rodinného života a tento shledaly jako přiměřený. Závěry správních orgánů shledal krajský soud věcně správnými. Zohlednil vysokou společenskou nebezpečnost trestné činnosti žalobce, jeho postavení v organizované zločinecké skupině a dobu páchání trestné činnosti. Připustil, že od jejího spáchání uplynulo 8 let, avšak tato doba nemůže být chápána jako dobrovolné řádné vedení života, neboť převážně zahrnuje pobyt žalobce ve vazbě a ve výkonu trestu. Ani uplatnění institutu podmíněného propuštění samo o sobě nevypovídá nic o riziku dalšího protiprávního jednání žalobce a nezaručuje, že se skutečně napravil. To, že je žalobce 2,5 roku podmíněně propuštěn, neznamená, že již nepředstavuje nebezpečí pro společnost, a to i s ohledem na povahu protiprávního jednání, kterého se dopustil, a roli, kterou při tom zastával. Toto nebezpečí neoslabuje ani skutečnost, že má rozvinutý rodinný život, neboť ani ten mu nebránil v páchání závažné trestné činnosti právě s rodinnými příslušníky. Až z průběhu celé zkušební doby lze usuzovat na to, zda žalobce prokázal, že účel trestu byl naplněn a on již vede řádný život. S ohledem na to, že se žalobce vrátil do komunity, v níž páchal trestnou činnost, shledal krajský soud oprávněnou pochybnost správních orgánů, zda žalobce opět nenadřadí poslušnost ke své rodině nad respektování právních předpisů. Dosavadní a současný život žalobce tak nedávají do budoucna dostatečné záruky, že žalobce povede na území České republiky spořádaný život neohrožující důležité zájmy celé společnosti. Správní orgány dle krajského soudu dostatečně zohlednily individuální okolnosti případu a nespokojily se s prostým odkazem na skutečnost, že se žalobce v minulosti dopustit trestné činnosti. Jejich rozhodnutí není v rozporu s čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále též „pobytová směrnice“). O rozpor by se jednalo pouze v případě, že by jediným důvodem zamítnutí žádosti žalobce byla skutečnost, že byl dříve odsouzen za spáchání trestného činu. Tak tomu ovšem v posuzovaném případě nebylo.

III.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Krajský soud podle něj chybně posoudil, že představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. K tomuto konstatování nepostačuje,

že v minulosti spáchal závažný trestný čin. V souladu s čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice je nutné zkoumat, zda je možno z chování cizince dovozovat s vysokou pravděpodobností, že závažně poruší veřejný pořádek či bezpečnost i v budoucnu. Krajský soud však hodnotil individuální okolnosti ze života stěžovatele svědčící v jeho prospěch (podmíněné propuštění, řádný život po dobu dvou a půl let, rozvinutý rodinný život, zaměstnání) pouze samostatně. Právě ve svém souhrnu však tyto okolnosti oslabují, až vyvrací závěr soudu o aktuálnosti hrozby ze strany stěžovatele. Stěžovatel se vyslovil proti závěru krajského soudu, že může přestat být hrozbou pro veřejný pořádek teprve po uplynutí zkušební doby. Poukázal rovněž na to, že se již nestýká s dalšími spolupachateli, tj. bratrem a tchýní. Nevrátil se tedy ke komunitě zapojené do trestné činnosti. Vrátil se toliko ke své manželce, která sice byla spolupachatelkou, ale byla rovněž propuštěna a nyní vede řádný život a pracuje. Narodilo se jim druhé dítě a čekají třetí. Ani návrat k rodině tedy nezvyšuje hrozbu ze strany stěžovatele pro veřejný pořádek. Podle stěžovatele odůvodnění napadeného rozsudku odporuje požadavkům čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice, protože není založeno na jeho osobním jednání, ale na generální prevenci drogové trestné činnosti. Výsledný zásah do rodinného života stěžovatele pak nesplňuje podmínku nezbytnosti ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Úmluva“). Touto otázkou se správní orgány ani nezabývaly, posuzovaly toliko přiměřenost zásahu. S ohledem na uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své rozhodnutí a na napadený rozsudek, v němž krajský soud dostatečně odůvodnil, proč jsou rozhodnutí správních orgánů zákonná a věcně správná. Podle žalovaného není na místě bagatelizovat trestnou činnost, kterou stěžovatel spáchal.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval obecně namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí soudu skutečně nepřezkoumatelné.

[7] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně

posoudil. Z rozsudku krajského soudu jednoznačně vyplývá, z jakých důvodů aproboval rozhodnutí žalovaného. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Krajský soud i správní orgány se argumentačně dostatečně vypořádaly se všemi relevantními námitkami stěžovatele. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). K takovým vadám nedošlo.

[9] Přisvědčit nelze ani dílčím výtkám vůči srozumitelnosti rozsudku. S ohledem na to, že se stěžovatel dopustil trestné činnosti spolu s dalšími rodinnými příslušníky včetně své současné manželky, je zcela zřejmé, co krajský soud myslel „návratem stěžovatele ke komunitě, která byla zapojena do trestné činnosti“. Návratem k manželce se totiž stěžovatel vrátil do prostředí, které stěžovateli již dříve nijak nebránilo v páchání závažné trestné činnosti, naopak se na ní podílelo, a to nejen v době těhotenství manželky, ale i po narození prvního syna. Toto prostředí tedy krajský soud nepovažoval za dostatečnou záruku, že stěžovatel bude do budoucna dodržovat právní předpisy. Úvahy krajského soudu jsou v tomto ohledu naprosto srozumitelné. Stejně tak se krajský soud i správní orgány dostatečně věnovaly otázce nezbytnosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele. Z jejich rozhodnutí jasně plyne, že nezbytnost zásahu spatřují v intenzitě hrozby stěžovatele pro závažné narušení veřejného pořádku České republiky (zejména str. 8 rozhodnutí ministerstva a pak převážná část napadeného rozhodnutí žalovaného).

[10] Námitky vytýkající napadenému rozsudku nepřezkoumatelnost tak nejsou důvodné.

[11] Předmětem sporu je otázka, zda správní orgány v případě stěžovatele správně aplikovaly § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, podle něhož *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek*.

[12] Citované ustanovení do českého právního řádu přímo transponuje čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice, podle něhož platí, že *opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat*

skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.

[13] Stěžovatel především namítl, že krajský soud (stejně jako správní orgány) založil své rozhodnutí pouze na tom, že stěžovatel byl v minulosti odsouzen pro závažný trestný čin. Nezohlednil však jeho osobní situaci a chování. Jednotlivé skutečnosti hodnotil pouze izolovaně a nikoliv v jejich souhrnu. Takový přístup je dle stěžovatele v rozporu s čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice i čl. 8 Úmluvy. Těmto námitkám Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit.

[14] Krajský soud zohlednil při posouzení věci široké spektrum relevantních skutečností. Vzal v potaz nejen samotné odsouzení stěžovatele, ale i konkrétní okolnosti stěžovatelem páchané trestné činnosti, závažnost trestného činu, délku páchání trestné činnosti a intenzitu dílčích útoků, roli stěžovatele v rámci organizované zločinecké skupiny, uložený trest odnětí svobody a jeho délku, ale i důvody, které jej k páchání trestné činnosti vedly. Toto posouzení odpovídá požadavkům Úmluvy, jak vyplývá z nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20. V něm Ústavní soud uvedl, že „*vnitrostátní orgány (resp. soudy) musejí kromě existence předchozího odsouzení vzít v úvahu další okolnosti jako například uložený trest, míru zapojení jednotlivce do trestné činnosti, rozsah způsobené škody, četnost trestných činů, tendenci k opakování trestné činnosti či chování stěžovatele v době po odsouzení. Teprve v rámci posouzení proporcionality opatření je pak třeba hodnotit, zda je potenciální zrušení povolení k trvalému pobytu v souladu se zásadou přiměřenosti, a to zejména s ohledem na skutečnosti, jako je délka pobytu dotyčné osoby na daném území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském členském státě, intenzita vazeb na zemi původu atd. V tomto kroku je pak možné zhodnotit i stupeň závažnosti protiprávního jednání, tj. hodnotit obecnou a typovou společenskou nebezpečnost spáchaného zločinu či vzít v úvahu zdravotní stav dotčené osoby*.“ Krajský soud dále přihlížel k tomu, že stěžovatel se fakticky navrátil do obdobného prostředí, ve kterém se pro páchání trestné činnosti rozhodl a které se na této činnosti rovněž podílelo. Byť je tento návrat logický, neboť spolupachatelkou stěžovatele byla mj. jeho manželka, krajský soud přiléhavě přihlédl k tomu, v jakých společenských podmínkách se stěžovatel nachází. Nepominul, že od spáchání trestné činnosti uplynulo více než 8 let, avšak logicky poukázal na to, že tato byla ukončena jejím odhalením a většinu z oněch 8 let stěžovatel strávil ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody. Doba 2,5 roku, po kterou stěžovatel vede dle svých tvrzení standardní řádný život, pak tvoří toliko polovinu zkušební doby podmíněného propuštění stěžovatele. Krajský soud tedy odůvodnění napadeného rozsudku jasně a srozumitelné individualizoval ve vztahu k osobě stěžovatele. Zjevně uvažoval nad všemi relevantními okolnostmi, a to i v jejich souhrnu. V žádném případě nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že by rozhodnutí založil pouze na tom, že byl v minulosti odsouzen pro trestnou činnost. V návaznosti na uvedené pak není důvodná ani námitka, že by odůvodnění napadeného rozsudku bylo v rozporu s čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice, protože je založeno na generální prevenci drogové trestné činnosti. Žalovaný i krajský soud přihlédli k relevantním individuálním okolnostem případu stěžovatele a hodnotili také jeho současnou situaci. Nejvyšší správní soud přitom považuje za vhodné uvést, že obdobnými námitkami se v jiné věci stěžovatele

zabýval již v nedávném rozsudku ze dne 22. 12. 2021, č. j. 3 Azs 114/2020-31, přičemž dospěl k totožným závěrům.

[15] Stěžovatel dále v kasační stížnosti zpochybnil, že byla v jeho případě naplněna podmínka nezbytnosti ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Ani této námitce však nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit a naopak se ztotožňuje se závěry, ke kterým dospěl krajský soud. Nelze totiž přehlížet povahu trestné činnosti, a především úlohu stěžovatele v organizované zločinecké skupině, kdy stěžovatel dle zjištění orgánů činných v trestním řízení tuto skupinu fakticky řídil a kontroloval prodej omamných látek, za nějž vybíral finanční hotovost, jak je zdejšímu soudu známo z rozsudku č. j. 3 Azs 114/2020-31. Stěžovatel se svým jednáním dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že jím namítaný zásah do jeho soukromého a rodinného života lze považovat nejen za přiměřený, ale především za nezbytný. K tomuto závěru lze přiměřeně odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 3. 2015, č. j. 7 Azs 285/2014-39.

[16] Na uvedených závěrech ničeho nemění akcent stěžovatele na jeho podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a poukaz na vedení řádného života. Předně, pokud stěžovatel tvrdí, že se dopustil závažné trestné činnosti jen jedenkrát, a to před devíti lety a od té doby žije spořádaným životem, je nutné zdůraznit, že trestnou činnost v podobě zvlášť závažného zločinu páchal kontinuálně v letech 2011 až 2013, po jejím odhalení byl až do roku 2019 ve vazbě či ve výkonu trestu odnětí svobody a jeho nynější pobyt na svobodě je podmíněn pětiletou zkušební dobou. Co se týče samotného podmíněného propuštění a následného života stěžovatele, je vhodné opět poukázat na rozsudek č. j. 7 Azs 285/2014-39, ve kterém zdejší soud v obdobné situaci konstatoval: „*Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nepředstavuje zahlazení odsouzení. Na stěžovatele se nehledí, jako by nebyl odsouzen. Pro něj negativní důsledky jeho jednání tak nadále přetrvávají (byť v menší míře), přičemž se nevyčerpávají použitím trestněprávních nástrojů. Stěžovatel si musel být při páchání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom možných důsledků také v rovině zákona o pobytu cizinců (srov. také např. městským soudem citovaný nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV.ÚS 108/97, ...).*“ Přímo ve vztahu ke stěžovateli lze pak odkázat na rozsudek č. j. 3 Azs 114/2020-31, dle kterého „*podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody samo o sobě a bez dalšího neznamená, že se cizinec napravil, povede řádný život a již žádné nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu zákona o pobytu cizinců nepředstavuje. Pokud by byly v tomto smyslu správní orgány vždy 'vázány' tím, že došlo k podmíněnému propuštění (či k propuštění po vykonání celého trestu), byla by možnost aplikace výhrady veřejného pořádku de facto vyprázdněna. Otázku nebezpečí cizince pro veřejný pořádek je třeba posuzovat samostatně, a to zejména s ohledem na povahu jeho trestné činnosti a další zjištěné okolnosti, a to i poté, co byl z výkonu trestu (podmíněně) propuštěn (srov. krajským soudem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 312/2016-59; ...).*“ Odkázat lze rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33, který byl obsáhle citován již v rozsudku č. j. 3 Azs 114/2020-31. Nadto je vhodné zdůraznit, že stěžovateli byla stanovena zkušební doba v délce pěti let, což svědčí o míře rizika, kterou propuštění stěžovatele na svobodu podle názoru trestního soudu představovalo. Ostatně již v rozsudku ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018-49, Nejvyšší správní soud uvedl, že: „*I délka zkušební doby podmíněného propuštění (zde do roku 2021) má určitou vypovídací hodnotu o závažnosti potrestaného jednání u konkrétní osoby s určitými osobnostními charakteristikami, a může být nahlížena jako*

'rizikové' období, kdy je potřeba hrozbou návratu do výkonu trestu zvýšit motivaci podmíněně propuštěného vyhnout se konfliktu se zákonem a vést řádný život. I když rozhodně nelze zjednodušeně říci, že překážka pro povolení k přechodnému pobytu trvá přesně po zkušební dobu podmíněného propuštění, určitou indicii, již nelze přehlížet, tato okolnost představuje." Rozhodnutí správních orgánů a krajského soudu tedy i v tomto ohledu konvenuje citované judikatuře.

[17] S ohledem na uvedené dále nelze považovat za důvodné ani námitky spočívající v tom, že stěžovatel již nepředstavuje aktuální ohrožení veřejného pořádku. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33, „*aby správní orgán mohl učinit závěr, že nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, již nehrozí, musela by v době, kdy je žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, existovat velmi vysoká pravděpodobnost, že se nedopustí podobného jednání, za jaké byl odsouzen, a že i v jiných ohledech nebude představovat jeho pobyt na území ČR nebezpečí pro veřejný pořádek. Poté, co žalovaný* (správně žalobce – pozn. soudu) *svoji důvěryhodnost zásadním způsobem zpochybnil spácháním trestného činu významné závažnosti, je spravedlivé po něm vyžadovat významnou míru ujištění, že podobné jednání u něho pro futuro již nehrozí. Tato pravděpodobnost by měla výrazně přesahovat míru 'trestněprávní naděje' na polepšení, jež mohla být důvodem pro žalobcovo podmíněné propuštění*" (důraz přidán). V případě stěžovatele nejsou dány žádné okolnosti svědčící o významné míře ujištění, že podobné jednání u něho do budoucna již nehrozí. Naopak, na základě okolností spáchání trestné činnosti, stejně jako délky zkušební doby a návratu stěžovatele do sociálního prostředí, ve kterém trestnou činnost páchal, je Nejvyšší správní soud ve shodě s žalovaným a krajským soudem toho názoru, že stěžovatel nadále představuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek.

[18] Je však třeba korigovat paušalizující úvahu krajského soudu o korelaci mezi úspěšným uplynutím zkušební doby podmíněného propuštění a trváním nebezpečí pro veřejný pořádek. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 Azs 29/2019-33: „*Samo uplynutí zkušební doby tedy žádný jasný mezník v intenzitě nebezpečnosti cizince nemusí představovat, jakkoli obvykle bude významným faktorem pro posouzení nebezpečí, které cizinec může pro veřejný pořádek představovat. Je totiž velmi dobře představitelné, že již v průběhu zkušební doby bude patrné, že žádným nebezpečím pro veřejný zájem aktuálně není a ani v budoucnu pravděpodobně nebude, například proto, že autenticky a do hloubky změnil svůj přístup k životu žádoucím směrem. Stejně tak je ale velmi dobře možné, že ani úspěšným osvědčením ve zkušební době jeho nebezpečnost pro veřejný zájem nepomine, například proto, že skutečnou vůli k trvalé změně svého přístupu k životu žádoucím směrem neprojevuje a řádně se chová jen 'pro účely' přečkání důsledků trestního odsouzení. Vše závisí na individuálním posouzení životních poměrů a chování cizince. Trestněprávní status cizince je v tomto ohledu pro stěžovatele pouze východiskem jeho autonomního posouzení pro účely zákona o pobytu cizinců. Informace o trestní historii cizince je správní orgán povinen si v dostatečné míře podrobnosti opatřit a patřičně je reflektovat, nicméně musí na ně hledět s ohledem na odlišné účely trestního a cizineckého práva.*"

[19] Na základě uvedeného tedy Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. in fine). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2

s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[20] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. září 2022

Tomáš Foltas
předseda senátu